

Sütő Csaba András

embernek ember, aszálynak folyó a halottja

Jöjj barátom, jöjj és nézz szét.
E világban dolgozol
s benned dolgozik a részvét.
Hiába hazudozol.
Hadd most azt el, hadd most ezt el.
Nézd ez esti fényt az esttel
mint oszol...
(*Költőnk*)

hogy mit mondhat erről
a messziről jött ember
nem tudom
én itt születtem

ugye nem baj ha jó előre
ha most búcsúzom el
nem akarlak halva látni
jó vagy nekem az életben is
nem akarlak halva látni
mióta élek mindig voltál

ha elfogy a szerencsém kiszárad végleg a mosoni duna
ága azt gyakhatjuk és akkor majd lehet mutogatni
kellemetlen nyakkendős bagázs kellős közepén térdig
iszapban térdig porban hogy mi ezt nem így képzeltük el
de most átadjuk akkor mégis mi a lófaszt képzeltetek
mederszáraz halbölcsők talajvizet szlopáló szivornyák ti
akik vagytok sikerrel mondtatok le a magyar és a német
bucóról a vergődő márnákról az iszap híján a levegőbe
fúló csíkhalkakról a nyálkás compóról a holtágakban a
tűskés paptetvekről az utolsó sneciről a szivárványos
öklékről hát fájront uraim dízsügérrel a folyamban
megmaradt halfajok száma tizenhárom

SÜTŐ CSABA ANDRÁS (1979) költő, az *Ambroozia* folyóirat szerkesztője. Legújabb kötete: *utak éjjel utcák délután vizek napfényben füst hajnalban* (Napkút, 2025).

a halottak elgyűnnek
ha kitelt az idő
elgyűnnek a halottak

ha így megy tovább lassan elkezdhetesz kitalálni
magadnak egy saját falut ott aztán azt csinálsz amit csak
akarsz néznek át a füstön az egyik még itt a másik túl
régóta ott na apukám erre lehet gombot varrni simítja
meg zakója zsebét az egyik a másik elővesz belőle egy
üveg szekszárdi vörösbort megint rágyújtanak és a
gemenci vaddisznóröfögés a bethlen gábor tér
lélegzetébe keveredik lassan kúszik fel a horizontra a
házsorok között a keleti pályaudvar iromba tömbje és a
célirányos népsűrűség evés előtti utáni tömege szemmel
láthatóan csak anyag jöttem a bajza utcából szellemmel
poézissal eltelve gazdagon hívott a haza szállított a máv

beszízgetni gyűnnek
halottak a haldoklóhoz
gyűnnek beszízgetni

megint és újra ezt teszed megint könyveket rendeltél
mégis miben bízol hogy nem lesz se árvíz se háború se tűz
forró szélei nem kapdossák majd nyelvükre a lapokat
feketére égett gerinccel e sorozat megússza még állsz a
polc előtt a sorban a kasszánál egyszerre próbálsz ki- és
összehúzni magad hogy nagyobbnak kisebbnek lássanak
neved félve mormogod immár örökké félve druszád
vásárhelyi álmától a sikertől a bukástól seggrészegült
tömeg kitép magának akár a hétközi vásárlás el ne felejtse
édesem céduláját igen tudom kell nem kell áll mégis a
tejhűtő előtt félszegen bután keze az örök kárt hozó zsebe
felé indul toporzékol amíg fortuna pozdorjás pultjában
feladják az ötöst a hatost levadásszák a fáraó kincsét
túrnek és kaparnak és az elnyert szerényebb összeget
azonnal visszaforgatják az áramlásba a nagyobb haszon
sosem szűnő reményével ők fizetnek minket és mint akik
jól végezték dolgukat adtunk magunknak még egy esélyt
különösebb aggodalom nélkül állják el a kijáráshoz vezető
utat

utójjára míg
a valami martjára
mart a part billeg a ladik
a december-januári
erős szélben kikötni nehéz
vágja a havat cudar idő
de temetni kell

én nem akarom látni az aszály végét a végső szégyent a felélt kitermelt kudarcot a kórusban hajbókolást ott bokázott mind ki félt mind ki remélt mind ki számított rettegve fogta át lefosott lába szárát minden úgy volt rég ahogy azután itt maradt nézett át két lába között a port ültető elvonuló hadra voltak akik felbuktak menekültek mások hazából idegen földbe mentek szívükön súlyokkal a márvány tengert nézték és voltak akik egész idő alatt ostoba módon körbe-körbe lovagoltak nézték a szőlőkben az utolsó harpagonokat akik gerezdet gerezdre barázdát barázdához raktak elvették tőlük álltak az üres földön és nézték a földgyalukat a kupacokba tolt termőréteget álltak jórészt hasadt derékka megritkult fogsorral hajjal papucsban meztelláb az ártézi kút fejét szortyogtatva megköttözték az uborkát a paradicsomot tépdesték a paprika fattyúhajtásait gombásztak ha esett szedtek kacsoltak hajtást bújtattak kapáltak húzták télen a szánkón az unokát nagyokat eregettek tavasszal a traktoron ültek az utánfutón a férfiak kapszuláik mellé kesernyés füstöt köptek rotáltak kultiváltak gázolajat vásároltak szántottak gereblyéztek térdükre ereszkedve nyomták a földbe a magokat nyáron a kiskocsikon vitték leadni a málnát a ribiszkét és el nem tudták képzelni az árnyékot hízlaló délutánban hogy idejük a félmúlt hosszúra nyúló tenyészeté

ha meghótt eltemetjük
ha egyszerre csak meghótt
vót ahun vót többet nem mozdult

arcát végigsimította a fagy
előtte engedni kell
a haláltól a búcsúzásig

Szem becsuk, nem beszél. Csak ostoba vakhit volt. Vagy az álom kiterjesztése. Vágy, ami előzi a valót. Azt hittem, Ithakában béke lesz. Szesz, szeszek, nemzés, élet és másnapok. Hát nem. Magyarul: a faszt. Töredékben kaptunk mindent, főleg eposzokat. Se holnap, se aznap nem segít. Ez egy ortopéd ige. Hajnalok huzatos esztékákban. Főköttös cseléd. Kötenyébe törölgeti a következményeket. Azt hittem, de remélni nem voltam ostoba. Bőszén raktunk a ruletten obulusokat. Amire rájönne, mivel kártyázik, mire dobál az emberfia, nulláslisztbe merül az álommasina. Malomszél csendben.

búcsúzástól eladdig
martjára valaminek
az életben maradtak

nyüsszögnek rekedten
kántálnak éles vagy sápító
hangon – megszólalnak

nevében élőknek holtnak
míg egyszer utójjára míg egyszer

mondják meg-megakadó szakokban nyitott szájukból
kihűlt száraz vér habja pereg ez hadé nemzetségé amaz a
tömérdék számon és féken kenyéren és vízen tartott
indulat menyi uruszag bele utja vagy a pucul kénköves
képzelt zuhanása elé az életben maradtak elejébe
állnak hogy még egyszer mutassák életet mondanak ott
ahol ólálkodik bár zsákjával a nyugvást nem zavarja csak a
szólamok a hangok egymás után asszony az asszonyok
között élők a holt körül a virradatba nőve az álom úzótt
súlyával arcukon

megolvaslak a halálban
szemek szemek után
megsiratlak a halálban
amint illendő

megszólítlak a halálban
át-e mentí meg-e gyütté
megsiratlak míg el nem temetnek

íl aki íl és aki meghótt akárhol
házba viszik házba teszik siratják
a temetésig házban a lélek
mindent látó mindent halló

és állnak a fényben a messziről jött emberek nézik övék
fejük forgatják a sztyeppévé átaszott térben állnak a
belátható jövőben mögöttük a megtett út felhibbant pora
támolyog leül a folyómederben hagyott ladikokra a
csónakmotorok motollái között égő narancsgerezdek az
újonnan éledő fű hullámszik a dél délkeleti széllel katlan
csak mi az éjszaka közepére tolta az esték hűssét sovány
izmos domesztikált állatok elszórtan ülnek osztatlan
sakktáblán hangyák egy pohár víz árnyékában pléhcsárda
szomjas egek alatt forgó szélkerekek élőkre lerakja
holtakról takarítja élőkre máz előről előre verítékben élő
szikkadt holt ág áttört vízzáró rétegek beszakadt
homohátak tisztára pucolt asztallapok süllyedés napok
órák ezredei csillagok alatt szürke szörnyű csápok esőfogó
napvitorla hosszú száron nyúlik az ég felé köré ül mind ki
védtelen felülvoltó szakokkal borul rájuk a csend
ismeretlen tartománya érdekük szerint zúgás locsogás
csobbanás nélkül állnak a fényben új zajok sosem hallott
elei a bomlott rend hallgatásukba így talál a felejtés
kezdetén

Piros vérben áll a tarló
s ameddig a lanka nyúl,
kéken alvad. Sír az apró
gyenge gyepek és lekonyúl.
Lágyan ülnek ki a boldog
halmokon a hullafoltok.
Alkonyúl.
és kora)